

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. N.**
bytem X
zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 11. 2019, č. j. KUZL-71563/2019, sp. zn. KUSP-71563/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odbor občansko-správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 8. 2019, č. j. MeUKM/069953/2019, sp. zn. MeUKM/009910/2019/18, 361-59/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 1. 2019 v čase 12:45 hod. a déle za obcí Cetechovice, ve směru na obec Střílky, před odbočkou na obec Chvalnov, dále ve směru jízdy na obec Střílky, cca před odbočkou na obec Zástřizly a dále po odbočení na obec Zástřizly při řízení nákladního motorového vozidla tov. zn. Citroën Jumper, reg. zn. X s vozidlem nezastavil na signál STOP spolu s modrým výstražným světlem a zvukovým zařízením HORN na služebním vozidle Policie ČR, obvodního odd. Morkovice – Slížany. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. b) silničního zákona.
3. Současně byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 22. 1. 2019 v čase 12:45 hod. v obci Cetechovice, ve směru jízdy na obec Střílky, zhruba u domu čp. 85 při řízení nákladního motorového vozidla tov. zn. Citroën Jumper, reg. zn. X držel v pravé ruce v úrovni prsou mobilní telefon. Tímto jednáním porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona.
4. Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona uložena pokuta ve výši 3 800 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

5. Žalobce předně uvedl, že byl zkrácen na svých právech vydáním napadeného rozhodnutí a tím, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
6. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí napadl nezákonnost tohoto rozhodnutí, žalovaný přitom odvoláním napadené vady ve svém rozhodnutí nezhojil a chybně se vypořádal s argumenty žalobce vznesenými v předmětném odvolání. Žalovaný nedostal požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nevypořádal celou řadu odvolacích námitek a důkazní návrhy žalobce. Žalobce v rámci odůvodnění odvolání vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného, ten se s ní ale zákonným způsobem nevypořádal. Žalobce je toho názoru, že žalovaný je ze zákona povinen vypořádat všechny odvolací návrhy a námítky.
7. Co se týče námítka podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného, žalobce se dozvěděl o skutečnosti, které zakládaly důvodnou pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Námitku podjatosti vznesl v okamžiku, kdy se o důvodech, které zakládaly pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, dozvěděl. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal, nereagoval na ni v souladu se zákonem a dál vedl řízení, jako by žádná námitka podjatosti vznesena nebyla. Byla tak poškozena zákonná práva žalobce i jeho právo na spravedlivý proces.

8. Žalobce dále namítl, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupků, ze kterých byl uznán vinným. Žalobce v předmětné době žádný telefonní přístroj v ruce nezdržel. Ve správním spisu není jediný objektivně přezkoumatelný důkaz, ze kterého by vyplývala vina žalobce. Žalobce nerozumí tomu, jak mohli policisté vidět v ruce žalobce telefonní přístroj, když s ním nebyli v přímém vizuálním kontaktu. Žalobce navrhl v odvolacím správním řízení rekonstrukci skutku, tento důkazní návrh mohl podpořit tvrzení žalobce a ozřejmit skutkový stav. Žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rozhodnutí je i z tohoto důvodu nezákonné.
9. Podle žalobce se správní orgán I. stupně nevypořádal ani se zaviněním. Tuto nezákonnost se pokusil zhojit žalovaný, nicméně pouze konstatoval, že žalobce jednal zaviněně. Správní orgány tak nedostály požadavku zákona a judikatury. Tento postup je podle žalobce nezákonný, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit. Je zcela nedostatečné, aby správní orgány pouze konstatovaly, že se skutek stal z nedbalosti. Žalobce má za to, že nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku.
10. Z napadeného rozhodnutí pak podle žalobce vyplývá, že žalovaný vady správního řízení nezhojil a potvrdil procesní postup správního orgánu I. stupně. Žalobce přitom v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukazoval na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, jak byla posouzena námitka podjatosti, kterou uplatnil v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a dále že mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí o podaném odvolání. Žalovaný však toto neučinil, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.
11. Žalobce na závěr namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda došlo k naplnění materiální stránky přestupků, s tímto aspektem se nevypořádal ani správní orgán I. stupně. Správní orgány jsou přitom povinny vždy zkoumat naplnění obou znaků přestupku, tj. formálního i materiálního znaku. Až poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dospět k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Žalovaný správní orgán se měl dle žalobce zabývat, kolik bylo v daném místě a v danou dobu dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgány se nezabývaly ani povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Těmito okolnostmi se však správní orgány zabývat měly, neboť hrají zásadní roli. Na toto prokazování však správní orgány zcela rezignovaly a naplnění materiální stránky přestupku neprokázaly, a to za situace, kdy žalobce svým jednáním nikoho neohrozil ani neomezil.
12. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Žalovaný měl za to, že přestupek žalobce byl dostatečně zdokumentován a jeho vina prokázána tak, že o ní nemohou být jakékoliv důvodné pochybnosti.

14. Co se týče námitky podjatosti, uvedl žalovaný následující. Žalobce sice tvrdil, že vznesl námitku podjatosti jak oprávněné úřední osoby, která rozhodovala v řízení před správním orgánem I. stupně, tak i oprávněné úřední osoby, která rozhodovala jménem žalovaného. Námitka vůči oprávněné úřední osobě, která rozhodovala v prvostupňovém řízení, však ve spisovém materiálu nikde nefiguruje, jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí. První zmínka o případné námitce podjatosti této úřední osoby se objevila až v doplnění odvolání, nicméně v tomto okamžiku již neměla námitka podjatosti smysl, neboť prvostupňové rozhodnutí již bylo vydáno a daná úřední se už nepodílela na žádných dalších úkonech v řízení. Nelze přitom dovozovat podjatost oprávněné úřední osoby v situaci, kdy vydané rozhodnutí účastníkovi řízení nevyhovuje, přičemž nespokojenost s rozhodnutím lze vyjádřit odvoláním proti tomuto rozhodnutí. Námitku podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodující za žalovaného koncipoval žalobce zcela obecně, s poukazem na podjatost všech zaměstnanců žalovaného. Touto námitkou se žalovaný rovněž zabýval v napadeném rozhodnutí. K námitce žalovaný konstatoval, že žalobce podjatost dovozoval pouze ze vztahu označených osob k žalovanému na základě jejich pracovněprávního vztahu, tato okolnost přitom nemůže být důvodem podjatosti. Co se týče podkladů rozhodnutí, žalovaný vycházel pouze z podkladů založených ke spisovému materiálu, které shromáždil správní orgán I. stupně, s nimiž žalobce již byl seznámen a v odvolacím řízení nebyl důvod jej s nimi opětovně seznamovat.
15. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že ve správním spisu jsou důkazy, z nichž vyplývá vina žalobce. V projednávané věci je k dispozici videozáznam a svědecké výpovědi obou zasahujících policistů. Žalovaný se zjištěním skutkového stavu ve vztahu k provedení dokazování zabýval v napadeném rozhodnutí. Držení mobilního telefonu bylo prokázáno na základě svědeckých výpovědí policistů, kteří byli schopni popsat, jak žalobce mobilní telefon držel, jak telefon vypadal, vyloučili, že by se jednalo o něco jiného. Videozáznam pak v tomto ohledu představuje doplňkový důkazní materiál, neboť dokumentuje rychlost obou vozidel, povětrnostní i výhledové podmínky policistů. Pokud žalobce namítá, že v jeho vozidle byla zatmavená skla, pak s touto námitkou se žalovaný ani vypořádat nemohl, neboť ji žalobce vznesl až v žalobě. Žalobce však netvrdí, že by světelná propustnost skel v jeho vozidle neodpovídala předepsaným parametrům. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i žalobcem navrhovanou rekonstrukcí skutku, přičemž naznal, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně určitě pomocí svědeckých výpovědí policistů a videozáznamu. Žalobce navíc v průběhu řízení změnil svoji verzi skutkového děje, přičemž novou verzi oslabilo její načasování v doplnění odvolání, ačkoliv ji žalobce mohl sdělit již na místě silniční kontroly nebo kdykoliv v průběhu správního řízení. Žalovaný správní orgán přitom není povinen za všech okolností dokazováním vyvracet bytí nepravděpodobnou verzi příběhu obviněného, ani v takovém případě obviněnému nesvědčí zásada *in dubio pro reo*, kterou nelze automaticky použít vždy, když má správní orgán k posouzení protichůdné důkazy.
16. Žalovaný i správní orgán I. stupně se vypořádali i s prokázáním zavinění a zabývali se i materiální stránkou přestupků. Správní orgán I. stupně přitom konstatoval vědomou nedbalost, s čímž se žalovaný ztotožnil. K naplnění materiální stránky přestupku se vyjadřoval již správní orgán I. stupně, stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí. Názor žalobce, že nikoho neohrozil ani neomezil, a proto nenaplnil materiální stránku přestupku, nepovažuje žalovaný za správný.

17. Žalovaný tak shrnul že žalobce neuvedl žádné zásadní argumenty, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
21. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
22. Zdejší soud se v nyní řešené věci v podstatě ztotožnil s právním hodnocením podaným žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Na argumentaci žalovaného pak soud odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti odvolacích a žalobních námitek.
23. Na úvod krajský soud ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku, resp. vypořádání námitek správními orgány uvádí, že není povinností soudu, potažmo žalovaného, reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí (srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 a nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Žalovaný se přitom takovýmto způsobem vypořádal s celou řadou odvolacích námitek žalobce a jeho důkazních návrhů v napadeném rozhodnutí a jeho rozhodnutí podle názoru krajského soudu představuje výše uvedený ucelený argumentační systém.
24. Krajský soud se dále zabýval žalobní námitkou žalobce týkající se námitek podjatosti, kterou žalobce (nově) vznesl v doplnění odvolání vůči oprávněné úřední osobě rozhodující v řízení před správním orgánem I. stupně i vůči oprávněným úředním osobám žalovaného.
25. Žalovaný se k žalobcem uplatněným námitkám podjatosti vyjádřil v napadeném rozhodnutí. V první řadě žalovaný konstatoval, že žalobce námitku podjatosti v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nepodal, což zjistil i krajský soud ze správního spisu. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný i námitku, že oprávněná úřední osoba neměla zkoušku k projednávání přestupků podle přestupkového zákona, neboť v daném časovém období oprávněná úřední osoba tuto zkoušku ještě mít nemusela. Námitku podjatosti vztahující se ke všem úředním osobám

žalovaného rovněž žalovaný vyhodnotil jako zcela nedůvodnou. Námitka podjatosti totiž nebyla založena na konkrétních a racionálních skutečnostech, proto nebylo nutné vyčkávat s vydáním napadeného rozhodnutí do vydání usnesení o nevykloučení či vyloučení oprávněných úředních osob. Dále žalovaný konstatoval, že územně samosprávné celky nemohou volně disponovat s penězi vybranými z pokut, neboť nakládání s penězi podléhá zákonným rozpočtovým pravidlům a finanční kontrole, a úřední osoby nemohou být odměňovány způsobem, který by snižoval jejich nezávislost. Rovněž námitky podjatosti týkající se toho, že oprávněné úřední osoby pracovněprávní vztah se žalovaným, vyhodnotil žalovaný s ohledem na ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu jako nedůvodné.

26. K tomu soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34, podle kterého *„účelem námitky podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) [...] Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu. Jak již uvedeno, každou námitku podjatosti vznesenou podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu je třeba vyhodnotit nikoliv pouze formálně, ale i obsahově (rozsudek ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 – 83). Pokud však správní orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako prima facie nedůvodnou a ani ji tedy nepředloží k rozhodnutí představenému úřední osoby, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí“.*
27. Z uvedeného vyplývá, že pokud správní orgán považuje vznesenou námitku podjatosti za zjevně nesrozumitelnou, nesmyslnou či na první pohled („prima facie“) nedůvodnou, není povinen postupovat podle § 14 odst. 3 správního řádu, tedy předložit námitku k posouzení nadřízené úřední osobě a vyčkat jejího rozhodnutí. Právě taková situace nastala v posuzované věci. Krajský soud shledal, že námitky podjatosti vznesené žalobcem jsou jen obecné a nekonkrétní, nejsou odůvodněné a působí zcela nevěrohodně, když žalobce v rámci doplnění odvolání pouze sdělil, že „se právě dozvěděl“ informace o vztahu oprávněné úřední osoby žalovaného ke svědkům a k důkazům, přičemž podjatá neměla být jen oprávněná úřední osoba, ale všichni zaměstnanci žalovaného, aniž by však uvedený vztah ke svědkům či důkazům jakkoliv konkretizoval. Podle přesvědčení soudu proto nebylo vadou řízení, pokud o námitkách podjatosti správní orgány nerozhodovaly formou usnesení postupem podle § 14 správního řádu. Z průběhu správního řízení ani z obsahu prvostupňového a napadeného rozhodnutí přitom nelze vysledovat jakékoliv známky neobjektivity ze strany oprávněných úředních osob. Tento žalobní bod tedy není důvodný.

28. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 22. 1. 2019 řídil žalobce motorové vozidlo tov. zn. Citroën Jumper, reg. zn. X, za obcí Cetechovice, ve směru na obec Střílky, před odbočkou na obec Chvalnov, dále ve směru jízdy na obec Střílky, cca před odbočkou na obec Zástřizly a dále po odbočení na obec Zástřizly. Spornou je skutečnost, zda žalobce zastavil na výzvu zasahujících policistů hned, jak to provoz na pozemní komunikaci dovoloval, a tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona. Dále je sporným zjištění, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, tedy zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon). Jak vyplývá z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem sepsáno, tento ve vyjádření ke spáchání přestupku na místě jeho spáchání uvedl, že nesouhlasí s vyjádřením policistů, nedržel mobilní telefon a po zbystření hlídky hned zastavil. Následně však žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tvrdil, že se v průběhu jízdy vyměnil se svým spolujezdcem, který se možná dopustil skutku, který byl žalobci kladen za vinu.
29. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*
30. Dle ustanovení § 4 písm. b) silničního zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*
31. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
32. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
33. Podstatou projednávaného případu tak je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Podle názoru žalobce není ve správních spisech žádný důkaz, z něhož by vyplývala vina žalobce. Policisté nemohli vidět v ruce žalobce telefonní přístroj, neboť s ním nebyli v přímém vizuálním kontaktu, telefonní přístroj nedokázali popsat, natož identifikovat. Podle žalobce dále ze správního spisu vyplývá, že vozidlo zastavil neprodleně potom, co zjistil, že je mu dáván zasahujícími policisty signál k zastavení. Těžiště problémů v tomto směru se tedy nachází v rovině hodnocení

důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů, popř. videozáznam, na straně druhé tvrzení žalobce.

34. Co se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
35. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
36. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze sice souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov.

přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

37. Soud z obsahu správního spisu neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení).
38. Co se týče přestupku žalobce ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona, tedy nezastavení na signál policejní hlídky, u tohoto nenastal problém důkazní nouze, neboť jednání žalobce nevyplývá pouze z výpovědi zasahujících policistů, ale bylo zaznamenáno i za pomoci přední a zadní kamery služebního vozidla Policie ČR, přičemž z videozáznamu přestupkové jednání žalobce jasně vyplývá.
39. Z videozáznamu a ze shodných svědeckých výpovědí zasahujících policistů jasně vyplývá, že zasahující hlídka Policie ČR sledovala vozidlo žalobce a že jej k zastavení vyzvala opakovaně signálem STOP spolu s modrým výstražným světlem, popř. i zvukovým zařízením HORN. Z videozáznamu je přitom zřejmé, že žalobce měl minimálně tři možnosti bezpečně vozidlo odstavit a uposlechnout tak výzvy Policie ČR. Vozidlo však zastavil až poté, co jej zasahující hlídka Policie ČR předjela na začátku obce Zástřizly. Policisté přitom za vozidlem žalobce jeli s výstražným modrým světlem, což doprovázeli i zvukovým zařízením, alespoň po dobu 2 minut, žalobce na to však nikterak nereagoval, jak vyplývá i z videozáznamu. Lze se tak ztotožnit se závěrem žalovaného, že pokyny k zastavení musel žalobce zaznamenat, i vzhledem k dobrým povětrnostním podmínkám a minimálnímu provozu, přesto žalobce nezastavil své vozidlo na prvním bezpečném místě.
40. Co se týče tvrzení žalobce, že se za jízdy, zřejmě když byl mimo dohled přední kamery umístěné na vozidle zasahující hlídky Policie ČR, vyměnil ve vozidle se spolujezdcem a tedy vozidlo neřídil po celou dobu, považuje jej krajský soud shodně se žalovaným za nevěrohodné. Je jisté, že od chvíle, kdy zasahující hlídka Policie ČR vozidlo žalobce dojela, žádná záměna řidičů již možná nebyla, což vyplývá i z videozáznamu. Je také velmi nepravděpodobné, že by k výměně řidičů mohlo dojít předtím, než hlídka Policie ČR vozidlo žalobce dojela, neboť mezitím neuběhl tak dlouhý časový úsek. V každém případě je správná úvaha žalovaného, že v době, kdy byl žalobce zastavován zasahující hlídkou Policie ČR, již žádná výměna řidičů možná nebyla, a je tedy jisté, že přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona se mohl dopustit jedině žalobce. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný dostatečně žalobci prokázal spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona.
41. Krajský soud navíc poznamenává, že ani případný žalobcem navrhovaný důkaz provedením rekonstrukce dané události, by nemohl vést k získání nových poznatků způsobilých zpochybnit svědecké výpovědi policistů či pořízený videozáznam.

Rekonstrukce události by totiž mnoho jiného nenapověděla o dané události, když je z videozáznamu průběh události zcela jednoznačný.

42. Další z přestupků, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona, držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace, videozáznam), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno, neboť vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět. Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.
43. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze pouze na základě výpovědi svědků (zasahujících policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení zasahujících policistů podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnějšími se jeví výpověď zasahujících policistů, jež přestupek zjistili.
44. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policistů i z tohoto hlediska ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 – 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru

nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

45. V nyní řešené věci byla výpověď zasahujících policistů zcela konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 22. 1. 2019 a oznámením přestupku ze dne 22. 1. 2019, jež bylo sepsáno v průběhu silniční kontroly vozidla žalobce. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
46. V daném případě správní orgány vycházely z výpovědí zasahujících policistů, jež přestupek zjistili a rovněž vedli kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tyto výpovědi neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Krajský soud v obsahu správního spisu ověřil, že oba zasahující policisté se shodli, že řidič motorového vozidla tov. zn. Citroën Jumper, reg. zn. X držel v pravé ruce ve výši prsou v úrovni nad volantem mobilní telefon černo-stříbrné, resp. černo-bílé barvy. Oba policisté viděli mobilní telefon řidiče po celou dobu míjení vozidel zcela zřetelně, přičemž výhledu nic nebránilo a oba shodně uvedli, že to vypadalo, jako by řidič četl SMS.
47. Krajský soud k tomuto konstatuje, že v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je však nade vše pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu řidičem motorového vozidla tov. zn. Citroën Jumper, reg. zn. X, přičemž se shodli především na pravé ruce, ve které měl být telefon řidičem držen ve výši prsou v úrovni nad volantem. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem upozorováno. Barvu mobilního telefonu oba shodně označili ze černo-stříbrnou, resp. černo-bílou. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že si policisté mají kapacitu pamatovat všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně žádné významné odchylky nebyly v případě výpovědi zasahujících policistů ze strany krajského soudu shledány. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba

povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 – 25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Žalobcovu verzi skutkového děje, tedy že jedl tabulku čokolády a mobilní telefon měl položený na sedadle spolujezdce, považuje krajský soud shodně s žalovaným za krajně nepravděpodobnou a nezpůsobilou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů. O to více v kontextu toho, že žalobce v odvolacím správním řízení svou výpověď změnil tak, že měl být v době spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona pouze spolujezdcem, a měl se s řidičem vozidla vyměnit až posléze, přičemž tuto skutkovou verzi žalobce rovněž krajský soud považuje za krajně nevěrohodnou, jak konstatoval již výše.

48. Výhrada žalobce ohledně předmětu, který viděli zasahující policisté držet žalobce v ruce, resp. skutečnosti, že v ruce nedržel mobilní telefon, je rovněž neopodstatněná. Oba svědci ve svých výpovědích potvrdili, že jsou si jisti, že žalobce v ruce držel mobilní telefon černo-stříbrné či černo-bílé barvy, záměnu s žalobcem tvrzenou tabulkou čokolády nebo jiným jídlem oba svědci vyloučili a rovněž si byli oba jisti, že žalobce v ruce mobilní telefon držel. Co se týče barvy mobilního telefonu, k tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 – 49, v němž rovněž došlo k rozporu v barvě mobilního telefonu. Nejvyšší správní soud *„považuje tento rozpor ve výpovědích za nepodstatný, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že oba policisté se v líčení samotného skutkového děje shodovali. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj výše již citovaný rozsudek č. j. 6 As 22/2013 – 27, podle něhož je nutno vzít při hodnocení výpovědi policisty v potaz časový odstup od popisované události a předpokládané množství případů, které mezitím tento policista ve službě řešil.“* Vzhledem k tomu, že v ostatních podstatných bodech skutkového děje ve výpovědích svědků došlo k úplné shodě, má soud údaj o barvě mobilního telefonu za nepodstatný detail, nadto se na barvě mobilního telefonu svědci v podstatě shodli. Na uvedenou vzdálenost nemohli detailně rozlišit odstíny bílé a stříbrné barvy. Je však reálné, aby oba svědci i ze vzdálenosti 15 metrů, jak tvrdil jeden ze svědků, viděli pouhým zrakem, že žalobce drží mobilní telefon v pravé ruce ve výši prsou v úrovni nad volantem a mobilní telefon je černo-stříbrné či černo-bílé barvy.
49. Soud tedy s ohledem na výše uvedené uzavírá, že nemá pochyb o tom, že žalobce držel při jízdě telefonní přístroj (mobilní telefon), přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, neboť výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré. Zasahující policisté sice upozorovali držení mobilního telefonu žalobcem během míjení se vozidel na vozovce, nicméně i tak měli zasahující policisté dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při jízdě telefonní zařízení či nikoliv. Policisté vše viděli zřetelně přes přední a boční skla vozidel, nelze tedy ani usuzovat na výrazné zatmavení skel ve vozidle žalobce. V takové situaci je pouze

mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mylili, tedy že by mobilní telefon zaměnili s jiným předmětem.

50. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“
51. Pokud jde o věrohodnost výpovědí podaných zasahujícími policisty před správním orgánem I. stupně, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že je to právě žalobní obrana žalobce (resp. i obrana v rámci řízení před správními orgány), která se jeví jako krajně nevěrohodná a účelová. Žalobcovu argumentaci však krajský soud neshledal relevantní taktéž proto, že výsledky provedeného dokazování potvrdily závěry správních orgánů.
52. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, i skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů nebo zpochybňující pořízený videozáznam, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ustanovením § 4 písm. b) silničního zákona. Dále bylo v projednávané věci v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce spáchal i přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. V tomto případě má soud stejně jako správní orgány za prokazané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, která byla krajně nepravděpodobná. Stejně se jeví jako věrohodnější s pravděpodobnější ta verze skutkového stavu, že pachatelem přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f)

bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona byl sám žalobce, a nikoliv jím tvrzený spolujezdec, se kterým se měl žalobce vyměnit v řízení vozidla během jízdy. V případě žalobce tedy nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ustanovením § 4 písm. b) silničního zákona i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

53. Co se týče námitek žalobce stran vedení správního řízení, spočívajících v neprovedení žalobcem navrhované rekonstrukce přestupkového jednání, ztotožňuje se krajský soud s argumentací žalovaného. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Správní řízení ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů, která dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem k tomu, že správní orgán není vázán návrhy účastníků, byl oprávněn vyhodnotit, zda je další dokazování potřebné či nikoliv. S uvedeným návrhem na doplnění dokazování se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí.
54. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce, že ze strany správních orgánů nebyla prokázána žalobci jakákoliv míra zavinění přestupku.
55. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce svým nedbalostním chováním porušil ustanovení § 4 písm. b) silničního zákona a § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na stranách 12 a 13 uvedeno, že žalobce jednal zaviněně, a to u obou spáchaných přestupků ve formě vědomé nedbalosti.
56. Dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
57. Dle ustanovení § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.*
58. Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo

nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky).

59. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Podle názoru krajského soudu dále postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
60. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.
61. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté vědomá nedbalost. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání obou přestupků v nedbalosti vědomé byla učiněna v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost vědomou. Žalovaný tedy zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné.
62. Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její stručnosti vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení jakkoliv krácen na svých právech, když je z výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně seznatelné, že oba přestupky byly žalobcem spáchány z nedbalosti, přičemž správní orgán I. stupně tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnil.
63. Pokud se týká námítky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry žalovaného i správního orgánu I. stupně v jejich rozhodnutích.
64. V posuzovaném případě byl zájem společnosti ohrožen jednáním žalobce, kterým byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu, aniž by muselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo

potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětné přestupky jsou přestupky ohrožovacími, tudíž postačí k naplnění materiálního znaku obou přestupků pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. V případě přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ustanovením § 4 písm. b) silničního zákona byla materiální stránka přestupku naplněna již tím, že žalobce nezastavil na prvním bezpečném místě na základě výzvy zasahující hlídky Policie ČR a došlo tak zejména k porušení zájmu společnosti na rychlém a účinném odhalování přestupků, jak ostatně uváděl i žalovaný. V případě přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona byla materiální stránka přestupku naplněna tím, že se žalobce v době používání mobilního telefonu dostatečně nevěnoval řízení motorového vozidla a potenciálně tak ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neboť v takové situaci se prodlužuje reakční doba řidiče. To je samo o sobě nebezpečné a společensky škodlivé jednání, které je v provozu na pozemních komunikacích potenciálně ohrožující, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu.

65. Ani tuto žalobní námitku tak krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou, neboť se správní orgány dostatečně zabývaly naplněním materiální stránky obou přestupků spáchaných žalobcem.
66. Pokud žalobce namítal, že mu správní orgán I. stupně ani žalovaný neumožnili vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, ověřil soud z předloženého správního spisu, že stran rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci umožněno seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 17. 5. 2019. Žalobce přitom svého práva vyplývajícího z ustanovení § 36 odst. 6 správního řádu využil. Žalovaný následně rozhodoval o odvolání, aniž byly do obsahu spisu vloženy jakékoliv nové podklady pro vydání rozhodnutí, pročez již nebylo povinností žalovaného znovu žalobce vyzývat k uplatnění práva dle ustanovení § 36 odst. 6 správního řádu. Skutkový stav tedy v dané věci v předmětném mezidobí nedoznal žádných změn, o kterých by měl být žalobce zpraven. Správní orgán I. stupně tedy při svém rozhodování před vydáním prvostupňového rozhodnutí vycházel z podkladů, se kterými byl žalobce řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit, stejně tak postupoval i žalovaný. Krajský soud proto ani tuto žalobní námitku nevyhodnotil jako důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

67. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
68. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

69. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

70. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce